

50 NĂM – VINH DANH ANH HÙNG NHẢY DÙ QLVNCH

Lệnh tôi nhận được là chia Sư Đoàn Dù ra làm hai nhánh, một đi tàu thủy và một do không vận. Lữ Đoàn I và II di chuyển bằng phi cơ của Không Lực VNCH. Lữ Đoàn III di chuyển bằng tàu HQ-404 của Hải Quân VN. Lữ Đoàn I và II đến điểm hẹn như ấn định, nhưng Lữ Đoàn III không được đưa đến nơi. Khi HQ-404 đến gần Nha Trang thì Hạm Trưởng nhận được lệnh đổ anh em xuống Nha Trang. Tôi chưa kịp ngạc nhiên, nhưng ý tưởng thắc mắc vì sao Tổng thống Thiệu nói đưa toàn bộ Sư Đoàn Dù về Sài Gòn để rồi phân tán một phần đi nơi khác. Dù vậy, không bao giờ tôi quên được khuôn mặt, mắt liếc xéo, nụ cười khoái trá, giọng nói chứa đựng thỏa mãn, toàn bộ khuôn mặt toát ra một sự khoan khoái kỳ lạ. Cựu Tổng thống nhìn tôi với tia mắt kỳ lạ đó với nụ cười ở cuối môi, ông nói: “Theo anh liệu Trung tướng Trưởng có giữ nổi Quân Đoàn I khi tôi rút Sư Đoàn Dù về đây không?”

Mặc dù lệnh lạc lung tung, bảo về Sài Gòn lại đổ xuống Nha Trang, mặc dù bảo về dưỡng quân lại được ném ra mặt trận, là một quân nhân kỷ luật, ý thức được rằng sức mạnh đến từ kỷ luật sắt thép, anh em Lữ Đoàn III xuống Cầu Đá Nha Trang là lên đường đi chiến đấu ngay. Đại tá Lê Văn Phát, người nắm Lữ Đoàn III cũng là người có biệt hiệu “Bố Già” đặt Bộ Chỉ Huy Lữ Đoàn tại Trung Tâm Huấn Luyện Dục Mỹ. Nhiệm vụ của Lữ Đoàn III là nút chặn địch ở Khánh Dương giúp cho các Đơn vị của Quân Đoàn II rút lui an toàn. Biết rõ sự oai hùng của các Thiên Thần Mũ Đỏ của QLVNCH, Văn Tiến Dũng tung 2 Sư Đoàn với quân số 6 lần, là những SĐ 320 và SĐ 10 đánh bọc ngang hông. Lữ Đoàn III Dù bình tĩnh và oai hùng chiến đấu, quét cho quân địch tổn thất nặng nề. Lữ Đoàn III còn ở Khánh Dương, địch không thể đi lên một bước. Ngày 28/03, vì quân số đối phương đông gấp 10 lần, nên không thể ngăn chặn vĩnh viễn, vì lệnh Sài Gòn

hay vì một lý do nào khác, Thiếu tướng Phạm Văn Phú đã ra lệnh cho Đại tá Phát rút Lữ Đoàn III từ Nha Trang vào Phan Rang, sau đó lệnh lại được đưa xuống là bộ Chỉ Huy Lữ Đoàn và các thành phần yểm trợ thì rút về Phan Rang, còn 3 Tiểu Đoàn 2, 5, 6 thì rút lên núi trấn giữ ở đó. Tại sao lại đưa 3 Tiểu Đoàn Dù lên núi? Nghe tin này tôi vội vã bay ra Phan Rang.

Tư lệnh Nhảy Dù trên nguyên tắc và bởi định nghĩa là người chỉ huy binh chủng Nhảy Dù. Nếu không được tham dự vào việc hoạch thảo chiến lược, thì ít nhất trách nhiệm chiến thuật phải được trọn vẹn. Tôi không được Tổng Tham Mưu hay Phủ Tổng Thống tham khảo một lần nào về chiến lược lui quân, kể từ ngày binh chủng Dù được bóc khỏi Vùng I, quyền chỉ huy, chiến thuật binh chủng Dù, quyền sử dụng anh em quân nhân Dù cũng vượt ra khỏi tầm tay của Tư lệnh Dù. Anh em binh chủng tôi đặt chặt và giao cho người này một mảnh, người kia một miếng. Khi nhìn thấy chiến hữu của tôi bị vất vả cùng cực, tôi chạy ngược chạy xuôi đi can thiệp. Trong những giờ chạy đôn chạy đáo, ý tưởng ghê gớm lóe lên trong tôi, “Phải chăng một ác thần đang làm tê liệt hàng vạn tinh binh trước khi mở ra cuộc hỏa thiêu thành La Mã?”

Tôi bay ra Phan Rang gặp ngay Trung tướng Nguyễn Vĩnh Nghi lúc đó là Tư lệnh phó Quân Đoàn III, đang chỉ huy Bộ tư lệnh tiền phương tại đây. Nơi đó tôi cũng gặp Tướng Sang Tư lệnh Sư Đoàn 6 Không Quân. Tôi yêu cầu cho trực thăng lên núi bóc 3 Tiểu Đoàn 2, 5, 6 về Phan Rang. Tướng Nghi chấp thuận, chỉ thị Tướng Sang cho Không Quân giúp. Anh em trực thăng đã rất nhiệt tâm và can đảm trong việc bóc hơn 1,000 người bỗng nhiên bị ném lên một ngọn núi chơ vơ mà không một lý do chiến lược hay chiến thuật nào giải thích được cả. Lữ Đoàn III trong tư thế vững vàng, sẵn sàng chiến đấu nghiêm chỉnh trong vị trí đứng đắn. 30/03/1975, tôi tạm yên tâm, bay về Sài Gòn.

Chuẩn tướng Lê Quang Lưỡng

Nguồn: Internet eMail by [nguyễn vân tùng](#) chuyển

*Đăng ngày Thứ Năm, December 26, 2024
Ban Kỹ Thuật Khoa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*